

Santi Careta: «No em sento còmode quantificant les coses tan sols amb números»

El guitarrista, productor i compositor bagenc presenta el segon llarga durada del seu projecte en solitari, 'A milers de somnis de distància'

Santi Careta | Sílvia Poch

El guitarrista i compositor bagenc **Santi Careta** és un habitual en molts dels discos catalans que s'han editat en les dues darreres dècades. Com a instrumentista i productor, ha treballat amb artistes com **Astrio**, **Folk Souvenir**, **Maria Rodés**, **Marc Parrot**, **Judit Neddermann** o **At Versaris**, entre molts altres. L'any 2016, es va llençar a l'aventura en solitari amb el debut *Els ocells i l'stereo* (Chesapik), on també es va posar al capdavant de les veus.

Ara, acaba de presentar el segon treball *A milers de somnis de distància* (Segell Microscopi, 2024), un treball autodefinit com a hip-folk orquestral en què **Careta** s'encarrega de la gran majoria d'instruments, tot i que compta amb el suport d'un quartet de trompes clàssic; del multiinstrumentista **Dani López** a l'harmònim, cors i la direcció del quartet, i del beatmaker Viktor Pizza (**At Versaris**, **Rodrigo Laviña y su Combo**) a les bases rítmiques. Parlem amb **Careta** sobre aquest nou àlbum, que es presentarà en directe el 4 d'octubre a Montuïri, Mallorca; el 31 d'octubre al Teatre Kursaal de Manresa; el 15 de desembre a La Bastia d'Igualada, el 22 de desembre a la Jazz Cava de Vic i el 22 de febrer al Febrefest de Blanes.

Han passat vuit anys des del teu darrer disc en solitari. Què és el que més t'agrada de publicar un nou disc amb el teu propi projecte?

Cada cop que he publicat un disc en solitari ha suposat un punt d'inflexió en la meva trajectòria. És un moment per solidificar en cançons el que he après durant un període de temps. És un espai on destil·les vivències i influències artístiques. És una manera molt gràfica de visualitzar la teva actualització. I vist amb una mica de perspectiva, els discos m'expliquen coses de les quals potser no era conscient en aquell moment, i això m'agrada i em serveix.

'A milers de somnis de distància' recorda a títols de cançons com "A Thousand Miles Away" de The Heartbeats, "Million Miles Away" de The Offspring o "A Million Miles Away" de Rory Gallagher. Com et va venir la idea de mesurar una distància en somnis?

No em sento còmode quantificant les coses tan sols amb números. Sovint, la poesia troba una millor mesura que s'ajusta més a la realitat que percebo. Defujo explicitar, m'estimo més deixar espai a múltiples interpretacions, perquè és una manera que la cançó segueixi viva en el temps i evolucioni segons ho facis tu mateix.

El disc l'has produït tu mateix juntament amb en Víctor Pizza i Adrià Serrano. Et va bé tenir més persones a l'estudi que complementin la teva visió com a productor?

Em sembla molt necessari. Primer, per no entrar en bucles i perdre'm en un mar de possibilitats i, en segon lloc, per passar-ho millor i aprendre de gent que admiro. Compartir processos creatius és molt sa i és la manera de superar els propis horitzons, tant artísticament com humana. El silenci i la qualitat del so com a punt de partida són fonamentals, i en aquest disc, tant en Pizza com l'Adrià s'hi relacionen de tu a tu.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=SM7SRHIBTQo>

D'on ve la idea d'incloure un quartet de trompes en el disc?

Em fascina la riquesa tímbrica derivada d'orquestrades de música clàssica, segurament la música que més escolto darrerament. El quartet de trompes representa l'abraçada que necessitaven unes cançons que et despullen en diversos sentits, on cada instrumentista intepreta una veu amb tota l'emoció i ànima que això implica al resultat final. Una decisió i revelació que va ser epifànica en el tram final de la producció del disc.

Per tant, els arranjaments els has fet després d'escriure les cançons?

Ha estat a mitges. En alguns casos ha estat en paral·lel, ja que formen part del diàleg amb la melodia principal. En les primeres maquetes ja vaig gravar les idees dels arranjaments de trompes, però encara sense saber que aquesta seria la instrumentació final. Primer, apuntava a quartet de corda, com havia utilitzat al primer disc, més endavant a un ensemble de vents fusta i, al final, va quedar en un quartet de trompes. La direcció del quartet de trompes a la sessió d'enregistrament ha anat a càrrec de **Dani López**. Ha estat tot un luxe comptar amb la seva experiència i amor per cuidar cada detall.

En el disc també hi posa bases Viktor Pizza (Extraño Weys). Com us coneixeu i perquè et semblava interessant incloure bases i apropar el disc al hip-hop?

En Pizza el conec gràcies a les col·laboracions que vam fer amb **Astrio** i **At Versaris**, i és algú que, juntament amb en **Rodrigo Laviña**, han esdevingut la meva major influència musical dels darrers deu anys. Gairebé setmanalment hem anat compartint música. Ells són exploradors incansables de músiques al marge de les tendències més comercials, sobretot en l'àmbit del hip-hop. D'aquí en surten textures, atreviments, girs estructurals, la bellesa de la impuresa i la cruesa de la realitat. El hip-hop hi és, però no hi és, i viceversa. És una endevinalla dins el disc. Un somni que cada cop que l'escoltes es fa més real.